

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Snuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Streng Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De ruwe Kerel. — 121. Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampenisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De strijd met den Wolf. — 174. Een vreese-lijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een noedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van 't remeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Beli. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Ge-
wart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De doooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van 210 veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

PRIJS 60 CENTIEM

Boekdrukkerij R. Bracke, Baesrode

Het Spook in de Duinen

HET SPOOK IN DE DUINEN.

I.

Amalia Broeders was vroeg beneden. Ze moest vandaag op reis. Ze zou de Kerstvacantie doorbrengen bij oom en tante Verlinden, te Wieledijk, bij de zee. Maar 't was een heele reis. En de dagen waren kort. Amalia zou dus vroeg vertrekken. Ze kwam in de keuken.

Grietje, de meid, was al op en lustig brandde reeds de kachel. Het koffiewater zong.

— Jufvrouw, 't heeft weer hard gevroren. Kleed u maar warm... 't Zal koud zijn op reis, zei de meid.

— O, Grietje, ge weet dat ik niet bang ben van den Winter. Ik zal te Wieledijk heerlijk kunnen schaatsenrijden op de kreek. Dan is het daar waarlijk feest. En 's avonds zitten we gezellig in de groote kamer met de neven en nichten... O, ik logeer gaarne bij oom Karel en tante Bertha...

— Maar 't is ver, niet waar?

— Ze wonen een heel eind weg en afgelegen, dat is zoo. Eerst vier uur trein, dan met een boot over een rivier, en ten slotte nog in een rijtuig... Maar ik hoop tegen drie uur toch veilig bij oom, tante, neven en nichten te zijn. Laat ik nu eerst ontbijten. 'k Moet nog wat kleeven pakken en te acht uur vertrekt de trein.

Grietje schonk de koffie op, die aangenaam door de keuken geurde.

Amalia was de dochter van den koopman Broeders. Oom Karel, een broer van moeder, die dus te Wielelijk woonde, had daar visschersschuilen. Hij was reeder. Hij had en groot gezin en, waar veel kinderen zijn, is het plezierig.

Amalia had drie broers, maar een was op een kantoor in den vreemde, om daar den handel te leeren; een tweede was gehuwd en de derde reisde nu voor vader in Amerika. 't Zou thuis een stille Kersttijd zijn. En nu zouden vader en moeder een neef bezoeken, dichterbij en Amalia mocht te Wielelijk logeeren.

Ze was achttien jaar, en dus kon ze de reis alleen maken, al was het ver en vrij lastig.

Na 't ontbijt ging Amalia haar verder valies inpakken.

Vader en moeder waren intusschen ook opgestaan. Ze toonden zich met 't strenge winterweer niet zoo ingenomen als hun dochter.

— Een koude reis, sprak mevrouw Broeders bezorgd.

— En er zal ginder veel ijs in de rivier zijn, voorspelde haar man. Dan gaat de veerdienst trager. Ge zult te drie uur nog niet bij oom en tante zijn.

— Als ge maar niet in den laten avond valt, hernam moeder.

— Oom stuurt immers een rijtuig, merkte Amalia op.

Ze redeneerde de bezwaren van haar ouders weg.

Vader bracht haar naar 't station... Maar de trein bleek een uur te laat. Dat was al een vervelend begin...

— Ge zult toch kort na den middag aan het veerhuis te Belledam zijn, sprak de heer Broeders. Als 't donker wordt, zal de veerboot met al dat ijs in den stroom, niet varen...

— O, ik ben er vóór 't donker is, zei Amalia.

— Ja, ja...

— De trein kan de vertraging inhalen...

— Misschien wel... Nu, ge handelt naar omstandigheden. Vaart de boot vandaag niet meer, er is te Belledam, een goed hotel.

Dat uur duurde lang. Er kwam nog een kwartier bij. Eindelijk verscheen de trein.

Na een hartelijk afscheid van vader, stapte

Amalia in. Ze vond een goed hoekje en 't was lekker warm in den wagon.

De reis begon. Amalia had een boeiend boek, dat voor haar de reis zou verkorten.

Eerst reed de trein flink door. Maar toen begon hij te sukkelen. Door de vertraging was de dienst regeling in de war, en in plaats van « in te halen » werd nog tijd verloren voor signalen.

Te Borghal zou Amalia overstappen. Maar ze miste de aansluiting. De andere trein had niet gewacht.

— Hij moest te Belledam de veerboot halen, zei een ambtenaar.

Amalia moest twee uur in de wachtzaal zitten. Ze vond het zeer verdrietig, maar er was niets aan te doen. Ze gebruikte er 't middagmaal.

't Was geen één maar drie uur, toen de trein te Belledam aankwam.

En Amalia was de eenige passagier, die over moest.

De schipper zei, dat hij vandaag niet meer vaarde.

— Over een uur is 't donker, beweerde hij. En dan zit ik tusschen al die schotsen. 'k Zou mijn boot kunnen verspelen.

Amalia kreeg de tranen in de oogen. Wat viel dit alles tegen...

— En morgen, vervolgde de veerman, zit het

ijs misschien vast en is het heelemaal uit met varen.

— Maar ik moet naar Wieledijk! riep Amalia, nog erger teleurgesteld, uit.

— Ja, juffertje, moeten, moeten... Wat doen we tegen de grillen van den Winter! Als die zijn parten speelt, hebben wij daarin te berusten... Overmorgen wandelen we misschien over de rivier... Maar dan is het klimmen over de schotsen. Ge hadt met den middagtrein moeten komen...

— Ik heb de aansluiting gemist...

— Dan is het een ongelukkige dag voor u. Ik kan u geen beteren raad geven dan in het hotel te gaan. Daar brandt de kachel en hier is het ijskoud. 't Zal vannacht weer ferm vriezen.

— Maar kunt ge me nu waarlijk niet naar den overkant brengen? vroeg Amalia in wanhoop.

— Geen sprake van...

— 't Is toch uw plicht de reizigers over te zetten...

— Plicht, plicht! En te verongelukken, is dat ook plicht, juffertje! Wat zou het dan zijn, als we midden op de rivier vast geraken, en het ijs de boot pletterde en ons er bij? Dan zou de veerman een onverantwoordelijke kerel zijn, een waaghals, een vent van niemendal, hé! Ga naar 't hotel... en ik moet naar huis.

De schipper knikte en verwijderde zich.

Amalia had wel kunnen schreien van ontgoocheling. Ze stond nu hier... Van avond niet in 't gezellig huis van oom en tante.

— Wil hij niet meer varen? vroeg een jonge visscher, die thans nader trad.

— Neen! Hij zegt, dat het te gevaarlijk is.

— Gekheid! Waren er twintig passagiers, de veerman zou 't wel doen. Maar één, daar is geen verdienste aan. En 't ijs is een uitvlucht. Als de jufvrouw er iets voor over heeft, zal ik ze wel naar den overkant brengen.

Eensklaps kreeg Amalia weer hoop.

Ze was het dadelijk over den prijs eens.

— Kom maar mee, zei de visscher.

Zijn boot lag in 't haventje, maar gelukkig vooraan. De visscher riep een jongen, die mee moest en Amalia beloofde dezen nog een flinke fooi.

— Piet, steek gauw in 't vooronder 't kacheltje aan, dan zit de jufvrouw warm, zei de visscher tot den knaap.

En al gauw brandde een lustig vuurtje. Amalia hurkte er zich bij. Ze was verheugd, toch den overkant te zullen bereiken.

Ze hoorde de ijsschotsen langs de boot schuiven of er tegen botsen. Maar ze dacht aan geen gevaar.

De tocht duurde lang. En 't was donker, toen de visscher naar beneden riep:

— Jufvrouw, we zijn er...

Amalia betaalde en de knaap kreeg een goede fooi.

— Ge zijt moediger dan de veerman, zei ze tot den visscher.

— Och, Teun wordt al wat ouder en houdt nu van zijn kacheltje... Goede reis verder!

Amalia ging aan wal. De kleine kade was verlaten. Er stond geen rijtuig.

— Wat nu? zei Amalia, opnieuw teleurgesteld.

Ze ging in de eenige herberg... 't Was donker in de gelagkamer. Maar een vrouw kwam uit de keuken, en zei, dat ze eerst de lamp zou aansteken.

— Is er hier niet een rijtuig van Wieledijk geweest? vroeg Amalia.

— Ja... O, zijt gij de juffer, die met de veerboot moest meekomen?

— Ja...

— Ge waart er niet op. En de veerman zei, dat hij vandaag niet meer terug kwam. Toen is het rijtuig weggereden. Heeft Teun dan toch nog gevaren?

— Ik ben met een visscher gekomen.

— Wie zou dat nu ook denken! hernam de

vrouw. Had de koetsier 't geweten, hij zou natuurlijk gewacht hebben...

Intusschen had de vrouw de kleine lamp aangestoken. Ze keek nu nieuwsgierig naar Amalia.

— Dat is een leelijk geval, oordeelde ze.

— Maar ik moet naar Wieledijk.

— 't Is twee uur gaans, ruim twee uur zelfs. En in dat barre weer! Ge zoudt wel bevrozen, jufvrouw. En donker zijn! De dagen gaan nu, maar open en toe, hé!

— Maar is er hier geen rijtuig te huren?

— Een rijtuig? Neen... Een huurhouder zou 't zout in zijn soep niet verdienen. Er rijdt immers een omnibus naar Wieledijk, en de rijke menschen van ginder laten zich met een Wieledijksche koets brengen. De omnibus komt vandaag niet terug, vermits Teun, de veerman zei, dat hij geen tweede reis meer deed... Maar Kasper zou misschien rijden. Die heeft een huifkar. En ge zit dan toch beschut tegen den wind.

— Waar woont die man?

— Ik zal om hem sturen...

— Kan ik niet naar hem toe gaan?

— O, ge zoudt het nooit vinden, jufvrouw..

— Tonia! riep ze.

Een dochttertje kwam naar voren.

— Ga eens naar Kasper, en vraag, dat hij hier komt! beval de moeder.

— Maar 't is zoo koud! kloeg het meisje.

— Ge krijgt er iets voor, beloofde Amalia. En ik zal meegaan. Dat is tijd gewonnen.

— Wacht liever hier! drong de waardin aan. Wat moet ge door dien guren wind dolen!

— O, ik ben er niet bang voor.

Amalia gaf een milde fooi. En het meisje was nu bereid haar te vergezellen. Ze volgden een zandweg en kwamen na een vijftal minuten aan een huisje, waar reeds licht brandde.

— Hier woont Kasper, zei het kind uit de herberg.

Amalia trad binnen. Bij den haard zat een man. En aan tafel stopte een vrouw kousen. Beiden keken verbaasd op.

— Kunt ge me naar Wieledijk brengen met uw huifkar? vroeg Amalia.

— Zijt ge nu nog over de rivier gekomen? vroeg Kasper.

— Ja...

— Teun zou immers niet meer varen.

— Ik ben met een visscher gekomen.

— Zoo! Dat zal die kerel ook niet voor niemendal gedaan hebben!

— Ik zal u ook goed beloonen...

— Wieledijk is ver. En zulk een barre avond! 't Vriest, dat 't kraakt...

— En het spookt ginder tegen Wieledijk...
voegde de vrouw er bij.

Nu moest Amalia toch lachen.

— Spot er niet mee, jufvrouw, zei de vrouw
wat nijdig. De « Vliegende Hollander » is op de
kust verschenen, en met hem valt niet te gek-
ken...

— Maar dat zijn toch praatjes! Er is geen
« Vliegende Hollander ».

— O, gij zult het beter weten dan wij, die hier
aan het water wonen...

— 't Is een oud verhaal.

— Oud, ja, oud is die Hollander zeker! Dat
weet ik ook, en hij zal nog veel ouder worden,
want hij moet eeuwig dolen, meest op zee met zijn
vurig schip. Maar nu en dan komt hij aan wal.

— Eens in de honderd jaar, beweerde Kasper.
't Is toch later in den avond dat hij in de duinen
wandelt, vrouw!

— En hij zal het vanavond wel te koud vin-
den, schertste Amalia, verbaasd over dit bijgeloof.

— De jufvrouw houdt den zot met den Vlie-
genden Hollander! hernam de vrouw. En dan is
hij juist erg kwaad.

— Maar hij kan me toch niet hooren!

— Hij hoort alles en hij wil niet uitgedaagd
worden. Kasper, blijf rustig bij het vuur, sprak de
vrouw.

Kasper was echter niet ongevoelig voor een
zoet winstje.

— Hoeveel wil de jufvrouw geven? vroeg hij.

— Wat moet ge hebben?

— Twintig frank ware niet overdreven... 't Is
avond en koud en dan ver weg ..

— Twintig frank is goed, antwoordde Ama-
lia dadelijk (1).

— Dan zal ik inspannen...

— 't Is dom, bromde de vrouw. Als die juf-
vrouw niet bang is van den Vliegenden Hollan-
der, moet ze maar te voet gaan.

— 't Is te ver, merkte Amalia op.

— Of in de herberg slapen en dan morgen och-
tend rijden, als het licht is.

— Ik moet vanavond bij mijn oom zijn, den
reeder Verlinden.

— O, is die mijnheer uw oom! riep Kasper uit.
Ik ken hem zeer goed.

Hij gaf zijn vrouw een wenk, dat ze nu maar
ophouden moest met haar gebrom. Kasper ver-
voerde dikwijls visch voor mijnheer Verlinden en
dat was een goede verdienste.

De vrouw scheen ook te begrijpen, dat ze fami-
lie van den reeder goed moest behandelen.

— Span dan in! zei ze.

(1) Een frank had toen veel meer waarde dan nu.

En ze bood Amalia een kop koffie aan.

't Meisje uit de herberg ging thans heen.

De huifkar stond spoedig klaar! En de vrouw gaf aan Amalia een deken mee om over haar knieën te leggen. Ze vulde ook een kruik met warm water voor de voeten.

— Maar spot niet meer met den « Vliegenden Hollander », waarschuwde ze, toen ze Amalia in de kar hielp.

II.

't Was een reis met hindernissen. Doch Amalia had weer haar prettige stemming terug. Straks zat ze immers in de warme, gezellige kamer van oom en tante. En ze zou veel van haar avonturen te vertellen hebben.

De huifkar schokte voort. Amalia was blij met de kruik aan haar voeten. En de deken deed ze ook deugd. De wind vond nog reten onder de huif om zijn kouden adem naar binnen te blazen.

— Ja, ja, er wordt veel over den Vliegenden Hollander gepraat, zei Kasper. Ge weet er natuurlijk niet veel van, jufvrouw, want ge komt ergens uit een stad. Over vele honderden jaren was hij een Hollandsch zeekapitein, die niets van God of zijn gebod wilde weten. Hij dronk en zwetste en vloekte zijn volk uit. Eens in een storm, toen 't

schip dreigde te vergaan en de matrozen angstig om hulp baden, joeg de kapitein ze op. « Werken », schreeuwde hij. En hij vloekte weer verwaarlooslijk en spotte met God. Dat deed hij altijd bij storm. En daarvoor werd hij zwaar gestraft. Hij heeft geen rust en kan niet sterven. Altijd maar moet hij met zijn schip rondzwalken. De zeilen zijn rood als vuur. Eens in de honderd jaar mag de « Vliegende Hollander » aan land komen. En nu is hij hier afgestapt. Zijn schip kunt ge over lag niet zien. 's Nachts is het als van vuur.

— Hebt gij er al eens naar gekeken? vroeg Amalia.

— O, neen, ik zou niet durven; want wie het doet, heeft kans al met eens blind te worden.

— Man, man, wat ge toch gelooft! Zulke fabels uit den ouden tijd, toen de menschen niet beter wisten.

— Laat er ons liever over zwijgen, jufvrouw. Want 't is niet goed den Vliegenden Hollander uit te dagen. Gij weet dat zoo niet.

— O, ik heb van hem gelezen. En er bestaat een tooneelwerk over hem.

— In boeken kunnen ze drukken wat ze willen. Maar wij weten wat we weten, jufvrouw... en met zulke dingen moet ge niet spotten. Dat is net als de Roeschaard te Blankenberghe, ook een « spook » die zich in alles kan veranderen, in een

visscher, een knaap, een hond en wat weet ik al. En wie het meest met hem spot, wordt 't felst door hem geplaagd. Hij duikt uit zee op en laat de schuiten kantelen, dat ze vol water loopen... Och, 't is beter er bij avond over te zwijgen.

— Wat bijgeloof! dacht Amalia.

Grietje, de meid, had soms ook rare verhalen, maar zoo erg als hier, waren die toch niet.

Kasper stak een pijp op en verzonk in gedachten. Amalia zat achter hem en peinsde over haar avonturen. Wat zouden oom en tante, neven en nichten vreemd opkijken, als ze nu toch verscheen!

De kar sjokte voort. Het mager paard maakte geen haast. Amalia begreep, dat ze geduld moest hebben. Ze kwam toch, waar ze wezen wilde, en 't was een avontuurlijke reis, waarvan ze veel aan haar vriendinnen zou vertellen.

Een uur verliep. In de verte blonken lichtjes. Die waren al van Wielelijk. En ginds boven de duinen lichtte de vuurtoren.

Amalia keek naar het mooie schijnsel, een bundel stralen, die rond gleden, en den zeeman den weg toonden.

De baan was zoo eenzaam niet meer. Hier en daar stonden reeds visschershutten, die tot Wielelijk behoorden.

Eensklaps slaakte Kasper een luiden gil... Hij trok geweldig aan den teugel.

— Wat is er? Wat is er? vroeg Amalia.

— Hij is daar, op 't duin... ik rijd niet door... ik keer terug! zei de voerman verschrikt.

— Dwaze kerel! Ge maakt u zeker bang voor een boom?

— Neen, neen, de « Vliegende Hollander »! O, spot nu niet met hem... Dan komt hij vast naar ons toe!

— Maar ge moet me naar Wielelijk brengen...

— Ik durf niet...

— Ik heb er u voor betaald.

— Liever geef ik u het geld terug.

— Flauwe vent... Ge moest u schamen... Ik zie niets...

— Maar ik heb hem duidelijk herkend met zijn wijden mantel...

— En 't is donker...

— Niet zoo erg... Er is veel sterrenglans.

Kasper had zijn kar gekeerd en wilde naar Amalia niet luisteren.

— Laat me er dan uit? beval deze boos.

— Wilt ge te voet gaan?

— Natuurlijk!

— O, doe het niet, jufvrouw...

— Rijd dan door!

— Voor niets ter wereld! Keer mee terug!
Ik zal u morgen brengen!

— Denkt ge dat ik niet wijs ben! Hoe ver sta ik hier van Wieledijk?

— Tien minuten...

— O, dan zal ik dat wel afstappen! Maar gij zijt een lafaard!

— Scheld zooveel ge wilt, maar ik tart het spook niet! Ik kan er niet aan doen... En gij speelt met uw leven, ik waarschuw u!

— En gij zijt een onnoozele kwant!

Amalia nam haar valies en steeg van de kar.

Nog eens poogde Kasper haar te overhalen met hem weer te keeren, maar ze snauwde, dat hij zich belachelijk aanstelde.

— Dan moet ge 't zelf weten, jufvrouw... Ik daag den « Vliegende Hollander » niet uit...

— Uw verstand is vliegend, man...

De kar reed weg en Amalia stond daar.

— Een reis om nooit te vergeten, bromde ze. O. wat bijgeloovig volk! 'k Dacht niet, dat er nog zulke menschen waren. Maar komaan, tien minuten zijn gauw achter den rug. Ik wil van avond toch bij oom en tante zijn.

't Valies was zwaar. En Amalia bromde weer op den bijgeloovigen voerman, die haar zoo jammerlijk in den steek liet... Ze ging langzaam voort en koud blies de wind om haar ooren.

Plots hoorde ze een scherpen kreet...

— Oe, oe! klonk het.

En ze bemerkte een gedaante met een flappenden mantel.

Amalia werd door schrik bevangen. Ze liet haar valies vallen en snelde heen.

— Oe, oe! schreeuwde 't spook achter haar.

Wat klonk dat akelig!

Amalia zag een hut... Ze bonsde op de deur.

— Laat me binnen! smeekte ze.

— Wacht! riep men.

— Toe, laat me toch binnen! gilde Amalia, half weenend.

Dat « oe, oe! » naderde nog ..

De deur werd geopend en een visscher verscheen en lichtte bij met een lantaarn

— Wie zijt gij en wat is er? vroeg hij.

— De « Vliegende Hollander » zit achter me... Hoor maar, hij roept! O, nu verwijdert zich dat nare geluid weer...

— Kom in huis! sprak de visscher.

Er zat binnen een vrouw, die verbaasd naar Amalia keek. Haastig deed deze haar verhaal.

— Ja, er loopt al eenige avonden een zoogenaamd spook rond, zei de visscher. En oude menschen beweren, dat het de « Vliegende Hollander » is...

— Ik zei dat ook in mijn angst, maar het is na-

tuurlijk onzin, hernam Amalia. Maar denk het u in... ik ga langs het duin, waar de voerman me afzette... Eensklaps hoor ik dat geroep... en komt er een kerel op me af. Wie zou er niet schrikken?

— 'k Geloof u, stemde de vrouw toe. 't Is om een ziekte op te doen. Ge ziet er bleek van. Drink een glas water.

Amalia was al dadelijk kalmer.

— Dat is natuurlijk een man, die de menschen vrees wil aanjagen, zei ze.

— Een grappenmaker, oordeelde de visscher.

— Mooie grappen...

— Verleden week heeft er in ons weekblad een vertelling gestaan over den « Vliegende Hollander » en nu wil de een of andere kwast hem nadoen.

— De politie moest er een eind aan maken.

— Dat is waar! Ge moet naar Wieledijk, jufvrouw?

— Ja, naar mijn oom, mijnheer Verlinden.

— O, zoo! Ik ben in zijn dienst! Ik zal er u heen brengen.

— Gaarne... Maar ik heb een eind van hier mijn valies laten vallen.

— Dan zullen we dat eerst zoeken met de lantaarn. En tevens neem ik een knuppel mee! Dat

de « Vliegende Hollander » zich dan eens vertoone!

De visscher wapende zich en met Amalia zocht hij naar het valies.

— Als dat spook maar geen dief is, die het mee genomen heeft, vreesde Amalia.

Ze vonden echter het valies. En de « Vliegende Hollander » liet nu niets van zich merken. De visscher droeg de vracht en Amalia stapte naast hem voort, naar Wieledijk.

III.

De familie Verlinden woonde in een der grootste huizen van Wieledijk. 't Gansche gezin zat bijeen in de gezellige, goed verlichte en verwarmde woonkamer. Maar het was hier niet zoo prettig nu als anders.

Ernest en Cornelia, de achttienjarige zoon en zeventienjarige dochter waren met 't rijtuig meegereden naar het veer om nicht Amalia af te halen. Deze was niet op de boot. En het bleek nutteloos te wachten, want er zou geen boot meer over komen. Met dit droevig nieuws kwamen Ernest en Cornelia bij hun ouders, broers en zusters. Ja, dat was een teleurstelling. En mevrouw Verlinden voelde zich ongerust.

— We moeten ons niet bang maken, zei mijn-

heer. Amalia kan den trein gemist hebben en zit nu misschien, te Belledam. Er was geen boot meer en ze zal tot morgen wachten. We krijgen straks een telegram.

Maar de veerman had gezegd, dat morgen het ijs wel vast kon zitten en dan lag de bootdienst heelemaal stop.

Zoo was de stemming bij de familie Verlinden gedrukt. De kinderen hadden zich zoo verheugd op Amalia's komst.

De bel klonk.

— Daar is het telegram zeker al, zei vader.

Cornelia vloog naar de deur. Ze was er eer dan de meid.

Er stonden een visscher en een dame.

— Amalia! juichte Cornelia

Men hoorde het binnen.

— Is Amalia daar toch! riep mijnheer Verlinden uit.

Allen stormden naar de gang en de logée werd triomfantelijk binnengeleid.. De visscher moest ook in de kamer komer. En na de begroeting deed het nichtje kort en bondig haar verhaal, om de eerste nieuwsgierigheid te voldoen. Straks kon ze alles in bijzonderheden meedeelen.

— Vader, mogen Jan, Karel en ik dien « Vliegende Hollander » eens gevangen gaan nemen? vroeg Ernest.

— Wanneer?

— Nu dadelijk! 't Is toch een schande om zood de menschen schrik aan te jagen. We moeten voor nicht Amalia de eer van Wieledijk herstellen.

— Ja, ja, laten we hem bij de lurven vatten, zei Jan, die zestien jaar was.

— Ik ga mee, sprak de visscher.

— Ik vind het best, sprak de heer Verlinden. Maar vraag aan den veldwachter of hij u vergezelt.

— We kunnen 't best alleen af, verzekerde Ernest.

— Ja, maar 't is wettiger. Ik zal u even vergezellen naar den veldwachter.

Er was er maar een in 't kleine Wieledijk. Hij zat nu thuis, want de rustige bevolking leverde hem weinig werk. De man keek vreemd op, toen hij nog bezoek ontving van mijnheer Verlinden, diens zoons en een visscher. Hij hoorde, wat er gebeurd was en welk plan de jongens hadden.

— Ik ga mee, zei hij dadelijk. Ik ben gister avond al aan 't duin geweest, maar zag niets van dat spook.

— De grappenmaker zal zich natuurlijk voor u verbergen, hernam mijnheer Verlinden.

Hij zelf keerde naar huis terug. Hij kon de

taak gerust aan de jongens en de twee anderen overlaten.

Het vijftal trok naar het duin.

— Die zoogenaamde «Vliegende Hollander» weet, dat er vanavond nog sloepen binnen komen en wil nu de visschers den schrik op 't lijf jagen, als ze naar huis terug keeren, meende de veldwachter.

Aan 't duin verborg de visscher zijn lantaarn onder zijn jekker.

— Nu moet er een van ons vooruitgaan, zei Ernest. Als de kerel ons bijeen ziet, komt hij niet te voorschijn. Laat ik een eind voorop stappen.

Dat was een goed plan.

Ernest wandelde langs de duinen. En het duurde niet lang of hij hoorde 't geroep van: «Oe, oe!»

Hij deed of hij weg liep en zoo lokte hij 't spook uit het duin.

— Oe, oe! schreeuwde het nog akeliger, en 't zette Ernest na.

Maar plots keerde deze zich om. Hij wierp zich op den «Vliegenden Hollander».

— Ik heb hem! schreeuwde hij.

't Spook verweerde zich maar de anderen snelden toe en het werd overmand.

— Doe mij geen kwaad, 't is maar voor de grap! smeekte de «Vliegende Hollander».

Hij kreeg van den veldwachter al vast een paar oorvijgen, zoodat zijn wijde hoed afrolde.

— 't Was maar voor de grap! herhaalde het spook.

— Wel, dan zijn die kletsen ook voor de grap, sprak de politiemann.

— Licht eens bij, vervolgde hij tot den vischer, dat we zien met welk een kwast we te doen hebben.

De lantaarn scheen op 't gezicht van 't spook.

— David Lemaire! riep de veldwachter uit.

't Was de zoon van een vischhandelaar, een treiter van een jongen, die maar plezier had als hij anderen last kon aandoen.

Hij droeg een ouderwetschen mantel van zijn grootmoeder.

— Flauwe vent, bromde de veldwachter en de kerel kreeg nog wat porren in den rug.

— 't Was maar een grapje

— Zoo! Noemt ge dat een grapje, de menschen doen schrikken? En als er sommigen een ziekte krijgen, zal het dan ook een grap zijn! Vijf jaar geleden, was er ook zoo'n labberdoes, die grappen uithaalde als gij. Hij liep in een wit hemd rond. En Trijntje van vischer Dommelen is er zoo van verschrokken, dat 't arme kind uitteerde, en nu op 't kerkhof ligt... Mee naar den burgemeester!

— Neen, neen... ik zal 't niet meer doen!
kermde David Lemaire.

— Wel mee en in uw mantel, boef! beval de
veldwachter.

De visscher ging naar huis. En de drie zoons
van mijnheer Verlinden begaven zich met den
veldwachter en zijn gevangene mee naar den bur-
gemeester. Ze waren immers getuigen.

In 't stadje duwde de veldwachter David eerst
een herberg binnen, waar visschers en kaaiwer-
kers zaten.

— Hier is de « Vliegende Hollander », zei hij.

Eerst begrepen de menschen hem niet maar na
enkele woorden uitleg snapten ze het.

Een visscher sprong op en gaf David een klap,
dat zijn gezicht van links naar rechts draaide.

— Gisteren hebt ge mijn vrouw doen ver-
schrikken, nietwaard! riep hij nijdig uit.

— En dat is omdat mijn dochter voor u op den
loop ging! zei een andere varensman.

David Lemaire kreeg een duw, dat hij tegen
den veldwachter aantuimelde. Deze zei:

— Ik zal u maar meenemen anders blijft er da-
delijk niets meer van u over.

— Ze moesten hem zoo eens een dag te kijk
zetten op de markt! sprak een van 't gezelschap.

Op straat smeekte David weer toch naar huis
te mogen gaan. Maar de veldwachter wilde er niet

van hooren. Hij bracht zijn gevangene naar den
burgemeester.

Deze keek ook zonderling op, maar werd dan
boos.

— Veldwachter, zei hij, maak in het hok onder
den toren de kachel aan. En dan mag de « Vlie-
gende Hollander » daar vernachten...

— O, neen, als 't u belieft niet! stamelde Da-
vid Lemaire.

— Er helpt geen schreien aan, jongen Ge-
kunt er eens over uw streken nadenken. De men-
schen doen schrikken, dat ze er ziek van wor-
den...

— Burgemeester, hij zal 't nu niet meer doen,
pleitte Ernest Verlinden.

— Hij heeft het gedaan en moet die practijken
afleeren. Hij is altijd aan het plagen en het treite-
ren.

David Lemaire werd naar het gevangenhok on-
der den toren geleid.

De jongens van Verlinden gingen naar huis en
hadden nu ook veel te vertellen.

Moeder vond het toch wat bar, dat die jongen
in het hok moest overnachten.

— Toe, toe, hij is achttien jaar, zei vader. En
hij verdient straf.

't Was voor Amalia wel een bewogen aan-
komst geweest na een reis met veel hindernissen.

Ze zat nu in een gemakkelijk stoel bij het lustig vuur.

Ze hoorde dat er morgen een groot ijsfeest zou zijn op de kreek... En er was nog veel aangenaams in 't zicht tijdens de vacantie.

De veldwachter had David eten en drinken gegeven, en de kachel aangestoken, in het hok. Hij ging dan Davids ouders het gebeurde meedeelen.

Moeder Lemaire begon te weenen. Haar man zei, dat David die straf verdiende en maar eens onder den toren moest brommen.

Maar wat later begaf hij zich toch naar den burgemeester om hem te vragen zijn zoon vrij te laten.

— Neen, dat kan niet, antwoordde de burgemeester. Als een visscher of kaaiwerker dronken is en lawaai maakt of twist, stoppen we hem daar ook tot 's morgens. De menschen moeten niet denken, dat ik uitzondering maak voor den zoon van een welgestelden burger. Ieder gelijk. Uw jongen is even schuldig als iemand, die lawaai maakt of twist. Hij moet er blijven tot morgen negen uur.

't Nieuws, dat de « Vliegende Hollander » gevangen was genomen en eigenlijk David Lemaire heette, deed vlug de ronde. Velen, die zoo vast aan 't spook geloofd hadden, waren nu be-

schaamd, en tevens erg kwaad op den schuldige.

En 's morgens voor negenen stonden er tal van grooten en kleinen bij den toren.

Daar kwam de veldwachter aan.

— Menschen, zei hij, niemand heeft het recht David te slaan. Denkt er aan!

Hij trad het hok binnen.

— Ge hebt zeker niet heel lekker geslapen? vroeg hij aan David.

— Op zoo'n plank! bromde de jonge man.

— Ge hebt anderen genoeg uit den slaap gehouden. En pas nu voortaan op. Ge kunt naar huis gaan. Een volgend maal breng ik u naar de stad bij de rechters!

David wilde den mantel van zijn grootmoeder laten liggen.

— Neem hem mee... 't Is hier geen pakhuis van oude kleeven, zei de veldwachter. Doe hem aan... 't is fel koud.

Hij hing David den mantel over de schouders en duwde hem buiten.

— Vliegende Hollander! Vliegende Hollander! joelde het volk.

David nam den mantel op den arm, drong door het volk en zette het dan op een loopen.

Thuis werd hij niet vriendelijk ontvangen.

— Ge blijft van 't ijsfeest en ook den heelen Kersttijd thuis! zei zijn vader.

In den namiddag begaf het geheele gezin van Verlinden zich naar de kreek. Er stonden hooge masten met vlaggen. Er waren tenten, waar men koffie, chocolade, gebakjes en al zoo meer verkocht. Een vrouw bakte zelfs pannenkoeken in een tentje.

Muziek klonk. En een groote menigte verzamelde zich. Men hield wedstrijden voor schaatsenrijders.

Amalia genoot veel. Ja, 't was wel de moeite waard geweest, al 't mogelijke te doen om Wielewijk te bereiken.

De menschen keken naar haar. Eigenlijk was door Amalia de « Vliegende Hollander » in 't net geraakt.

Den volgenden dag kwam Kasper om visch.

— Wel, weet ge nu, wie de « Vliegende Hollander » was? vroeg mijnheer Verlinden.

— Ja, een jongen van mijnheer Lemaire... Zoo'n deugniet! stamelde de voerman.

— En voor hem liet ge mijn nicht in den steek, ginds bij 't duin, in den kouden avond!

— Ik had ze gevraagd mee terug te keeren, mijnheer... Ik kon toch niet weten, dat die nietwaard zulke streken uithaalde.

— Nog zoo bijgeloovig, Kasper. Zijt ge er nu van genezen?

— Er gebeuren toch rare dingen, mijnheer...

— Niet genezen... ik hoor 't al... 't Is wel erg!

— Maar van die lichtjes dan mijnheer, in November...

— Toe, houd op. Ik wil die gekke verhalen niet hooren... Een glimworm of fosfoor op de golven. en een heele boel natuurlijke dingen meer, dat is voor u tooverij. En ge loopt weg, zonder iets te onderzoeken. Een meisje was moediger dan gij!

— Ge kunt toch niet weten, mijnheer...

— O, ge gelooft nog, dat de « Vliegende Hollander » in 't duin loopt?

— Dat niet, mijnheer...

— Wel, 't andere is even dwaas...

Kasper leerde zijn bijgeloof zoo spoedig niet af, maar hij was toch blij, dat hij Amalia niet ontmoette.

De Kerstvacantie vloog om. Maar Amalia kon na Nieuwjaar nog niet weg. De rivier lag toe en de veerdienst was stopgezet. Ze zou een langen omweg moeten maken.

Wel ging men over 't ijs, maar voor een meisje was dat klimmen over opeengestapelde schotsen toch te lastig.

't Was half Januari toen Amalia naar huis terug keerde. En ze had ook aan vader en moeder en Grietje veel te vertellen.

Dat reisje zou ze wel nooit vergeten.

David Lemaire had nu den bijnaam van « Vliegende Hollander ». De menschen hielden niet van hem. Hij bleef een plaaggeest en een treiteraar.

't Was voorjaar geworden. David kwam uit den polder en ontmoette den pastoor.

— Ik moet u juist spreken, zei deze. Ge hebt gister avond den ouden koster, toen hij in 't donker uit de kerk kwam doen vallen door een touw te spannen dicht bij zijn huis. Dat zijn wel grappen voor zoo'n grooten lummel. De man ligt te bed met een gewond been. En de dokter zegt, dat hij zeker drie weken moet rusten. Natuurlijk zijn al de onkosten voor u...

David schrok

— Het kan zoo erg niet geweest zijn, beweerde hij. De koster houdt zich ziek.

— Ha, gij durft dat te zeggen... Luister jongen... ik heb het feit niet willen aanklagen bij 't gerecht, uit vriendschap voor uw ouders. Maar nu ge geen berouw toont, zal ik het doen.

— O, neen, als 't u belijft niet, mijnheer de pastoor, smeekte David. Ik zal al de kosten betalen.

— En den koster uw verontschuldigingen aanbieden.

— Ja... mijnheer de pastoor.

— Vandaag nog! Ô, het is laf van u... Beter u toch! Wat moet er anders van u worden Ik zal van avond vragen of ge bij den koster geweest zijt...

En met hangende pootjes, zooals men zegt, ging David Lemaire naar den gewonden man. De koster zei niet veel, maar zijn vrouw gaf hem een flinken uitbrander.

't Was een vernedering voor David Lemaire, die altijd zoo'n fat wilde zijn en zich veel voornamer waande dan de andere Wieledijkers.

Maar 't liep nu zoo goed niet af. De burgemeester hoorde het gebeurde, en kloeg David bij 't gerecht aan.

— Die lummel wil niet luisteren, dan moet hij maar voelen, zei hij tot den veldwachter.

Eenige weken later las Amalia in een brief van nicht Cornelia, dat David Lemaire acht dagen gevangenisstraf had gekregen en nu wel zoo trotsch niet meer zou zijn.

Amalia werd aldus aan het spook uit de duinen herinnerd.